

FELIÇOS...

Jesús no sembla tocar-hi: felicitar als pobres, als qui ploren, als qui tenen fam etc., etc., per ser pobres, passar penes, no tenir menjar. I tota la resta, més que pluja fina sembla una pedregada insòlita.

Totes aquestes benaurances, que tant prediquen des del Papa fins a molts capellans passant pels bisbes i cardenals, són difícil d'acceptar no tant sols a la gent d'avui que també a la de tots els segles .passats.

De poc serveix, com sovint es comenta, que sigui en un futur “post mortem” la felicitat. Jesús sap, i molta gent ho ha comprovat que en la pobresa, en el dolor, en la persecució és possible ser feliç.

La raó no està en el conformar-se, sinó en acceptar la realitat, ingrata i dolorosa, però que dóna peu a l'esperança, a la generositat compartint fins i tot el poc que un té.

Tanmateix, Jesús parla de pobresa, no de misèria; de dolor, no de turments, de persecució injusta. I, a més, es refereix als qui han acceptat la seva doctrina, són seguidors del Natzarè, pobre, perseguit i humiliat.

Més que predicar les benaurances, hem d'intentar viure-les, no per “santificar-nos”, sinó com a resultat del nostre compartir, del nostre esforç per acompanyar, als pobres, als qui ploren, als perseguits..

P.G. .